

ת"פ 43031/09/11 - מדינת ישראל נגד יצחק הלל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 43031-09-11 מדינת ישראל נ' הלל
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אנ ג דנהירש
נגד
יצחק הלל
ע"י ב"כ עו"ד נטע לב
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

1. בעקבות תלונות שהוגשו נגד הנאשם על ידי שכניו, לבניין מגוריו ולבניין סמוך, נפתחה חקירה משטרתית אשר הניבה את כתב האישום שלפניי הכולל 5 אישומים כמפורט להלן:

על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 14.9.11 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה לפני השעה 13:40, תקף הנאשם את שכנתו ח ס (להלן: "ח") בחדר המדרגות שבפתח ביתה ברחוב בנבנישתי 3 בתל אביב (להלן: "הבניין"), בכך ששפך עליה חומר שטיבו לא הוברר. החומר פגע בפניה ובידה הימנית.

בהמשך, איים הנאשם על ח בפגיעה שלא כדון בגופה ובחייה באומרו "אני ארצח אותך", וזאת בכוונה להפחידה.

צוות סיור של מרחב יפתח הגיע למקום וביקש לעלות לבית הנאשם ולעוצרו. בנסיבות אלה, איים הנאשם על השוטר גבריאל בן חיים (להלן: "השוטר בן חיים") בפגיעה שלא כדון בחייו ובחיי יתר השוטרים והנוכחים במקום באומרו "מי שעולה למעלה, אני פותח בלון ומפוצץ אותו יחד איתי", וזאת בכוונה להפחידם.

על פי עובדות האישום השני, בתאריך 30.8.11 בשעה 17:25 לערך, בסמוך לבניין בו מתגורר הנאשם, על רקע דרישתו מבעל מכבסה בבניין סמוך, עזרא סיטון (להלן: "עזרא"), לכתוב עבורו מכתב, איים הנאשם על עזרא בפגיעה שלא כדון ברכושו באומרו כי אם לא יעשה זאת הוא ידאג שיגרם לו נזק במכבסה, וזאת בכוונה להפחידו.

בהמשך, במכבסה השייכת לעזרא, איים הנאשם על עזרא בשנית באומרו אמירות כגון: "אם אתה לא רושם את המכתב אני אדאג לך שהמכבסה שלך תיסגר וגם אני אראה לך מה זה", "אני אזיין אותך ואני אדאג למקום שלך", "בן זונה, אני מציע לך לא לצאת מהבית, ברגע שתצא מהבית אני אראה לך מה זה" וכן, "אני מחרבן עליך

ועל המשטרה", והכל בכוונה להפחידו.

על פי עובדות **האישום השלישי**, בתאריך 5.8.11 סמוך לשעה 13:50, בחדר המדרגות בבניין, איים הנאשם על טליה שימל (להלן: "טליה") בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה באומרו כי יזרוק לבנה על ראשה, וזאת בכוונה להפחידה.

על פי עובדות **האישום הרביעי**, בתאריך 23.3.11 סמוך לשעה 18:30, לאחר דין ודברים בין הנאשם לח בבניין, תקף אותה הנאשם בכך שהשליך לעברה בדלי סיגריות אשר פגעו בגופה.

בהמשך, לבקשתה של ח, הגיע למקום השכן אמיר נרדימון (להלן: "אמיר"), על מנת לסייע לה. בשלב זה החל הנאשם לאיים עליו בפגיעה שלא כדין בחייו ובגופו באומרו "אם תיגע בי אני אתקע לך סכין בראש", והכל בכוונה להפחידו.

על פי עובדות **האישום החמישי**, בתאריך 23.2.11 בשעה 19:30 לערך, בעטיו של ויכוח בין הנאשם לח, ניתק הנאשם את החשמל לדירתה של ח בכך שהוריד את הנתח שמוביל חשמל לדירתה.

בהמשך איים עליה הנאשם בהתנהגותו, בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה בעודו אוחז מספריים שלהבם מופנה כלפי מעלה, והכל בכוונה להפחידה. בו בזמן הטיח בה הנאשם קללות בצעקות.

באותן הנסיבות, תקף הנאשם את ח בכך שבעט עם רגלו לעבר מפשעתה. למחרת איים הנאשם על ח בפגיעה שלא כדין בחייה באומרו "אני עוד לא התחלתי בכלל, אני אראה לך מה זה", וזאת בכוונה להפחידה.

על כל אלה הואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק בחמש עבירות איומים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובשלוש עבירות של תקיפה סתם - על פי סעיף 379 לחוק העונשין.

2. בתגובתו המפורטת לכתב האישום, שנמסרה באמצעות באת כוחו, כפר הנאשם במרבית המעשים המיוחסים לו והודה במקצתם בלבד, הכול כמפורט להלן:

בנוגע ל**אישום הראשון** הודה הנאשם כי זרק לעבר ח מי קולון וכפר מחוסר ידיעה בטענה של פגיעת מי הקולון בה.

הנאשם כפר באיומים על ח, אך הודה שקילל אותה.

הנאשם כפר בנוסח האיומים על השוטר, המפורטים בכתב האישום, ובאיומים בכלל וטען שאמר לשוטר שהגיע למקום "הבחורה עושה הכול שאני אפוצץ את עצמי" ונכנס לביתו על מנת להזריק לעצמו אינסולין. לטענתו, השיב בחיוב לפניית השוטר בן חיים לעלות לביתו ולדבר אתו.

בנוגע ל**אישום השני** כפר הנאשם באיומים. לדבריו, התנהלה בינו לבין עזרא שיחה, שלא כללה איומים, על קבלת סרט ממצלמות האבטחה של המכבסה.

בנוגע ל**אישום השלישי** כפר הנאשם באיומים כלפי טליה. לטענתו לא ניהל עמה שיחה ישירה וכשהבחין בה ביקש מחברו ריצ'ארד לבקש ממנה את המפתח לתיבת הדואר.

בנוגע ל**אישום הרביעי** כפר הנאשם כפירה כללית באיומים ובתקיפה המיוחסים לו וטען כי בינו לבין ח התנהלה שיחה על נושאי ועד הבית.

בנוגע ל**אישום החמישי** טען הנאשם כי היו חילופי דברים בינו לבין ח על רקע הסכסוך ביניהם. הנאשם כפר באיומים כלפיה, כשלטענתו לא החזיק מספריים בידי, אך הודה בקללות.

לטענתו, בזמן שהיה עם כלבו בחדר המדרגות, ככל הנראה קפץ נתיך החשמל מעצמו. ח יצאה לחדר המדרגות, ראתה אותו, החלה לקללו, מבלי שהיה לו קשר לעניין ונכנסה לביתה.

הנאשם הודה כי בתגובה לקללות, ניתק את זרם החשמל לביתה של ח, בכך שהוריד את הנתיך, אך כפר בתקיפה המיוחסת לו וטען כי הותקף על ידי ח.

3. הרקע לאישומים 1, 4 ו-5

על פי גרסתה של ח, טרם התרחשות האירועים מושא אישומים 1, 4 ו-5 התפתחה מחלוקת בינה לבין הנאשם בעניין תשלום דמי ועד הבית, עקב סירובה לשלם לידי הנאשם בטענה שהתנהלותו לא הייתה מקובלת ולא ניתנה על ידו תמורה לדמי הועד שגבה.

בפתח עדותה הסבירה ח כי התגוררה בשכירות בבניין למעלה משלוש שנים, כאשר דירתה ודירת הנאשם ממוקמות באותה קומה. לטענתה, הבעיות עם הנאשם החלו כשנה לאחר כניסתה לגור במקום.

לדבריה, על אף שאין בבניין ועד בית נבחר, החליט הנאשם, על דעת עצמו, למלא את תפקיד ועד הבית של הבניין, לדאוג לתשלומי החשמל ולניקיון הבניין, בתמורה הוא דרש 80 ₪ בחודש מכל דירה.

לטענתה, העבירה לידי הנאשם את סכום הכסף הנדרש ודרשה לקבל לידיה קבלה אך הנאשם סירב לתת לה. עוד טענה, כי על אף החלטתו לדאוג לתחזוקת הבניין ודרישתו לתשלום, הבניין לא נוקה. מדי פעם אדם ממוצא דרום סודני שגר עם הנאשם (ריצ'ארד) היה מנקה את הבניין. לאור התנהלותו של הנאשם, החליטה, באישור בעל הדירה, לא לשלם את דמי הוועד שדרש הנאשם.

כתוצאה מכך בכל פעם שנפגשו השניים בחדר המדרגות היה הנאשם "זורק" לעברה הערות וקללות כמו "את זונה", "את חיה עליי" ו"האור הזה על חשבונך", אך היא התעלמה מאמירות אלו, עד שאירעו האירועים המתוארים

באישומים 1, 4 ו-5.

בדבריה הוסיפה ותיארה כי דירת הנאשם תמיד הומה אנשים, בשעות היום ובשעות הלילה "צעקות, אנשים הולכים, מגיעים, הפרעה לכולם".

הנאשם עצמו בעדותו טען שלא ראה באי תשלום מיסי ועד הבית על ידי ח עילה לסכסוך ביניהם ואף טען "היא אמרה לי [...] שהיא לא משלמת ועד בית. אמרתי בסדר, שתפסיק" כשבחקירתו במשטרה אף סיפר שעל פי סיכום עם בעל הדירה של ח, בעל הדירה נושא בתשלום דמי ועד הבית ולכן אין לו "שום אינטרס ממנה".

עם זאת, הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט הביע את מורת רוחו מהצעתה של ח לשמש "וועד" ומטענתה בפניו שפנתה בעניין זה לשכנים.

לדבריו בבירור שערך עם שכניו עלה שהיא כלל לא דיברה איתם. זה, על פי טענתו בחקירתו במשטרה, היה הרקע לסגירת החשמל לדירתה על ידי הורדת השלטר הראשי בחוץ.

4. אישום ראשון:

לאישום זה, המתייחס לשני אירועי אלימות, פיזית ומילולית, קדמו האירועים המפורטים באישומים 4 ו-5 עליהם אעמוד בהמשך.

האירוע הראשון, באישום זה, עניינו בטענה לאלימות פיזית, שבאה לידי ביטוי בשפיכת חומר בפניה ובידה של ח ולאלימות מילולית שבאה לידי ביטוי בהשמעת איומים כלפיה.

האירוע השני, באישום זה, עניינו אלימות מילולית, שבאה לידי ביטוי בהשמעת איומים כלפי השוטרים שהוזעקו למקום בעקבות האירוע הראשון.

האירוע הראשון:

כבר בהודעתו במשטרה ובהמשך בעדותו בבית המשפט, הודה הנאשם למעשה באלימות הפיזית נגד ח, באירוע הראשון, אף אם על פי תיאור שונה מזה שמסרה ח והכחיש את כל יתר המעשים המיוחסים לו באישום זה, הכול כמפורט להלן:

על פי תיאורה של ח, בעדותה בבית המשפט, בתאריך 14.9.11 בעת שהגיעה לדירתה הייתה דלת דירתו של הנאשם פתוחה. לדבריה, הנאשם החזיק בידו דבר מה שהתברר אחר כך כבקבוק אשר הכיל חומר, שטיבו לא היה ידוע לה, ושפך את תוכן הבקבוק עליה.

החומר פגע, לטענתה, בזרועה הימנית.

לציין כי בדוח הפעולה שערך **קצין הסיור המרחבי פקד ניסים מנחם** (להלן: "**קצין הסיור**") נרשם כי ח התלוננה בפניו על כך שהנאשם שפך עליה משהו ששרף לה בפנים כך גם רשם **השוטר בן חיים** בדוח שערך ובו תיאר את תלונתה של ח לפיה "**החשוד שפך עליה חומר שורף שלא יודעת להגדיר מהו**".

תוך כדי שפרכת החומר איים עליה הנאשם, לגרסתה, ואמר לה "אני ארצח אותך, אני ארצח אותך". נכנסה בבחילות לדירתה, נעלה אחריה את הדלת והנאשם דפק על הדלת עם החפץ שהחזיק בידו.

על מצבה הנפשי, כתוצאה ממעשי הנאשם ואיומיו, סיפרה כי חשה בהלה עצומה והייתה בסטרס.

תמיכה לטענתה על מצבה הנפשי וחששה מפני הנאשם ניתן למצוא בדוח הפעולה של **השוטר בן חיים** ובעדותו בבית המשפט, כשבשתי ההזדמנויות ציין כי "**המתלוננת (ח - ה.נ.) פחדה לרדת למטה, עליתי למעלה ודפקתי על דלתה...**"

הנאשם מסר את גרסתו לאירוע לראשונה לשוטרים שהגיעו למקום וטען בפניהם "**שזרק לאוויר בושם**" כפי שעולה מדו"ח הפעולה שערך קצין הסיור, שאף ציין בדוח שהנאשם "הצביע על בקבוק שקוף שבתוכו נוזל זהוב שיש לו ריח של בושם".

בחקירתו במשטרה מיום האירוע, סיפר הנאשם בפתח ההודעה "**שמתי קצת אפטר שייב ביד וזרקתי עליה**".

לקראת סוף ההודעה, כששב ונשאל על ידי החוקר מדוע זרק על השכנה אפטר שייב, טען כי שמע את השכנה מדברת עליו ומשמיצה אותו, לכן, על פי טענתו, "**היה לי ביד קצת אפטר שייב וזרקתי לכיוון הפנים שלה**".

בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם את הקורות אותו באותו יום, ללא קשר עם ח, בין היתר על כך כי בהגיעו חזרה לדירתו באותו יום גילה שפרצו לתוכה והכול היה שבור. לכן, שם עליו מי קולון.

באותו שלב ח עברה במדרגות, ראתה אותו, קיללה אותו והתייחסה באופן מתגרה לדוח שקיבל על אבנים שהיו מונחות בחדר המדרגות בבניין, בעקבות שיפוצים. בתגובה שפך על ידו מי קולון "**והעפתי עליה. טיפה פגעה בה**".

הנאשם הכחיש את טענת ח לפיה דפק על דלת דירתה באמצעות החפץ שאחז בידו וטען בחקירתו במשטרה כי "**אולי דפקתי עם היד על הדלת פעם אחת**".

את טענתה כי איים עליה שלל מכל וכל כבר משלב חקירתו במשטרה ועד לסיום עדותו בבית המשפט.

האירוע השני:

בעקבות האירוע הראשון ותלונתה של ח במשטרה, הגיעו למקום כוחות המשטרה.

השוטר בן חיים תיאר בדוח הפעולה שרשם את המפגש עם הנאשם בעת שהגיע למקום האירוע "כשהגעתי עמד בקומה הראשונה בחור ללא חולצה עם בלון גז אפור שהחל לצעוק 'מי שעולה למעלה אני פותח את הבלון ומפוצץ אותי אתו ביחד' שאלתי אותו מה קרה וטען כי אנחנו במשטרה סתם נטפלים אליו והוא לא מוכן להיעצר".

בעדותו בבית המשפט אישר השוטר בן חיים את הרשום בדוח הפעולה, ואף שלאור חלוף הזמן מיום האירוע ועד מועד מתן עדותו והאירועים הרבים בהם טיפל במהלך התקופה לא זכר את כל פרטי האירוע, ידע לספר שראה אדם ללא חולצה על המרפסת עם בלון גז ביד.

במהלך חקירתו הנגדית, ביקשה ב"כ הנאשם מהשוטר בן חיים לאשר שהנאשם אמר דברים שונים מאלה המצוינים בדוח הפעולה, אך הוא עמד על דעתו כי מה שרשום בדוח הפעולה זה מה שהיה, אף שאישר שהוא מעיד על סמך הרשום בדוח ולא על סמך זכרונו, והבהיר "נרשם הציטוט [...] על סמך הדברים ביקשתי סיוע".

ואכן דברי האיום מופיעים בדוח הפעולה כציטוט. האירוע, כולל רישום הדוחות, ערך כשעה, קרי: הדברים נרשמו מיד בסמוך לאחר אמירתם על ידי הנאשם, והשוטר בן חיים אכן הזעיק סיוע למקום והגיעו לסייע קצין היחידה רס"מ עזאם עיזת (להלן: "קצין היחידה") וקצין הסיוע.

בדוח הפעולה שערך **קצין היחידה** תיאר את נסיבות הגעתו למקום, לפיהן בעקבות דיווח שהתקבל "על חשוד שמסרב לפתוח את הדלת ומאיים במידה והשוטרים יכנסו לדירה הוא יפוצץ את בלון הגז שהוא החזיק ביד".

בהגיעם לשם הבחינו בנאשם עומד על המרפסת. כשנכנס לדירת הנאשם ראה בדירה "בלון גז שהיה ריק לגמרי" והנאשם עוכב לתחנה להמשך טיפול.

האמור בדוח הפעולה לא נסתר בחקירתו הנגדית.

קצין הסיוע אף הוא תיאר בדוח הפעולה שערך, שבהגיעו למקום בעקבות דיווח שקיבל "על אדם שמאיים לפוצץ על עצמו בלון גז..." ראה אדם שמן ללא חולצה יוצא למרפסת בקומה הראשונה. בהסכמת הנאשם עלה לדירתו של הנאשם ונכנס פנימה שם הבחין "שבמרכז הסלון על כיסא ישנו בלון גז" הנאשם ראה אותו מסתכל על בלון הגז ואמר "זה סתם בלון ריק רציתי להפחיד".

גם גרסתו של קצין הסיוע, לא נסתרה בחקירתו הנגדית בבית המשפט.

הנאשם הודה למעשה כבר בפתח אמרתו במשטרה בכך שאיים לפוצץ את עצמו באמצעות בלון הגז "הבלון גז קודם כל היה ריק ולשוטר אמרתי שאני אפוצץ את עצמי". אמנם לא כרך בהודאתו גם את האיום לפגוע בשוטר, אך אישר במשתמע את גרסתו של השוטר בן חיים לגבי הסיבות שהובילו אותו להשמעת דברי האיום

"בגלל שאני נעצרת 14 פעמים על הבניין הזה".

בעדותו בבית המשפט העלה גרסה חדשה ולפיה אמר לשוטר "שסוזי (ח - ה.נ.) רוצה שאפוצץ את עצמי. לא איימתי" ובחקירתו הנגדית הכחיש שאמר שרק רצה להפחיד באמצעות בלון הגז, כפי שעלה מעדותו של קצין הסיוור, וטען שאמר "שהיא רצתה שאפוצץ את עצמי".

5. אישום רביעי:

האירועים המתוארים באישום זה קדמו במספר חודשים לאירוע מושא האישום הראשון ואירעו, על פי הנטען, כחודש לאחר קרות האירוע המתואר באישום החמישי.

האירוע הראשון, באישום זה, עניינו באלימות פיזית, שבאה לידי ביטוי בתקיפת ח ע"י הנאשם בהשלכת בדלי סיגריות לעברה אשר פגעו בגופה.

האירוע השני, באישום זה, עניינו באלימות מילולית, שבאה לידי ביטוי בהשמעת איומים כלפי אמיר, שכנה של ח.

האירוע הראשון:

בתאריך 23.3.11 סמוך לשעה 18:30 הזעיקה המתלוננת את שכנה אמיר לדירתה וטענה בפניו שהנאשם כיבה לה את האור בדירתה ולא סיפרה לו דבר על כך שהנאשם תקף אותה בהשלכת בדלי סיגריות עליה.

במקביל, הזעיקה גם את המשטרה למקום ובתלונתה ציינה כי הנאשם שב ומוריד לה את השלטר ומנתק את החשמל לדירתה פעם אחר פעם ושוב לא סיפרה שהנאשם השליך עליה בדלי סיגריות.

מהמתואר בכתב האישום, מעדות המתלוננת בבית המשפט ומחקירת הנאשם, בה הוזהר גם בחשד להשלכת בדלי הסיגריות על המתלוננת, ניתן להניח כי בהמשך אותו יום, בתלונתה בתחנת המשטרה, סיפרה המתלוננת לחוקר גם על השלכת בדלי הסיגריות עליה על ידי הנאשם, על אף שהודעתה לא הוגשה כראייה.

בעדותה הראשית התמקדה ה בעיקר במעשיו של הנאשם להפסקת החשמל בדירתה על ידי הורדת השלטר, אך הוסיפה ותיארה כי באחת הפעמים, בהן יצאה על מנת להרים את השלטר, קרא הנאשם לעברה "זונה, שרמוטה", לקח בדלים משקית זבל שהייתה מונחת מחוץ לדירתו והעיף אותם עליה.

בעקבות כך, לדבריה, התקשרה לשכנה אמיר ולמשטרה.

בחקירתה הנגדית בבית המשפט, לאחר שתיארה בעדותה הראשית את נסיבות תקיפתה על ידי הנאשם, על ידי השלכת בדלי הסיגריות, אותם הוציא עם ידו מתוך שקית האשפה שהייתה מונחת ליד דירתו, אישרה כי כשהזמינה את המשטרה לא התלוננה על זריקת בדלי הסיגריות כי "זה לא היה העיקר באותה השנייה [...] באותה

שנייה שהתקשרתי אליהם הבדלים לא היו העניין מה שלטענתה היה העיקר והביא אותה לתחושת סטרס וחרדה היה הורדת החשמל בדירתה.

הנאשם נחקר מעט לאחר חצות של יום האירוע תחת אזהרה, בין היתר גם בחשד לביצוע העבירה של תקיפתה של ח על ידי זריקת בדלי סיגריות עליה, אך במהלך חקירתו, אף שלא התייחס למעשה זה, לא נשאל על ידי גובת אמרתו ולו שאלה אחת בעניין החשד לעבירת התקיפה.

בחקירתו, התמקד הנאשם בתגובה לטענות לפיהן ניתק את החשמל לדירתה של ח ואיים על אמיר, כמתואר באירוע השני, אך לא התייחס לחשד לתקיפתה של ח וכאמור לא עומת על ידי גובת הודעתו עם טענתה של ח, לפיה זרק לעברה בדלי סיגריות.

בעדותו הראשית טען כי אינו מעשן בשנים האחרונות לאחר שהפסיק לעשן "לפני המון שנים" וחזר פעם אחר פעם על טענתו, לפיה לא זרק עליה "שום בדלי סיגריות".

מאחר, שכאמור ח לא התלוננה בהזדמנות הראשונה בפני שוטרי הסיוור שהגיעו למקום, על כך שהנאשם זרק עליה בדלי סיגריות, שוטרי הסיוור לא בדקו האם במקום מפוזרים בדלי סיגריות. באי דיווחה בזמן אמת על אירוע התקיפה נמנעה פעולת חקירה שהיה בה לתמוך או לשלול את גרסתה ובכך נפגעה הגנת הנאשם.

האירוע השני:

על פי גרסתו של **אמיר**, התקשרה אליו ח, בזמן הרלוונטי לאישום, כשהיא נסערת ובוכה ואמרה לו שהנאשם כיבה לה את האור והיא ושותפתה נעלו את הדלת והן יושבות בפנים בחושך.

בעקבות דבריה עלה לדירתה של ח ולפני שנכנס הרים את השלטר. לא חלפו, לדבריו, 5 שניות ושוב כיבה הנאשם את השלטר. לפיכך, יצא מהדירה הרים את השלטר וביקש מהנאשם, בעת שהלה עמד להיכנס חזרה לדירתו, המצויה דלת ליד דלת דירתה של ח, לא לגעת ולא להוריד את השלטר. בתגובה החל הנאשם לגדף ולקלל.

לפיכך, נכנס חזרה לדירתה של ח, אך "לא עוברות 2 שניות, הוא שוב מוריד את השלטר". יצא שוב החוצה ונעמד מתחת לארון החשמל ולא זו. בתגובה התקרב אליו הנאשם "עד שהוא נמצא סנטימטרים" ממנו, הרים את אצבעו, הצביע על מצחו של אמיר ואמר "**אני אתקע לך סכין בראש**".

הבהיר לנאשם שהוא אינו מתכוון לגעת בו ושלא יקרה כלום, אך הנאשם נכנס לדירתו הרים משהו משולח הכתיבה "שם אותו מאחורי הגב" ויצא אליו חזרה, אך הוא נכנס לדירה והנאשם שב וכיבה את השלטר. בשלב זה הגיעה המשטרה.

בחקירתו הנגדית אישר אמיר ששוחח עם השוטרים שהגיעו לדירה ושלא מסר להם על האיום שהטיח בו הנאשם, אלא רק שבא להרים את השלטר.

רק בערב, לדבריו, התקשרו אליו כדי שיגיש תלונה רשמית.

לדבריו, לאחר שח כבר מסרה את גרסתה במשטרה התקשרה אליו לשאול האם יהיה מוכן למסור עדות, על האירוע שהיה לו עם הנאשם, עליו שוחח עמה לפני שהלכה למשטרה, והשיב בחיוב לפנייתה.

עוד אישר אמיר בחקירתו הנגדית, שבשיחת הטלפון שקיימה עמו ח מתחנת המשטרה אמר לה שהנאשם איים עליו לדקור אותו.

חתיארה בעדותה הראשית כיצד הנאשם ניתק, במקרה המדובר, פעם אחר פעם את האור לדירתה ולגרסתה, כפי שפורטה באירוע הראשון לאישום זה, לאחר שהנאשם השליך לעברה את בדלי הסיגריות וקרא לה "זונה, שרמוטה", בעת שיצאה להרים את מתג האור, התקשרה לאמיר ולמשטרה. אמיר הגיע, לדבריה הרים את הפקק ונשאר לעמוד בחוץ כדי למנוע מהנאשם לשוב ולהוריד את המתג. בשלב זה, התחיל הנאשם בדין ודברים עם אמיר שבסופו אמר לו "אני אדקור אותך".

בחקירתה הנגדית עימתה אותה ב"כ הנאשם עם הגרסה שלכאורה מסרה בעדותה במשטרה ולפיה לא שמעה בזמן אמת את הנאשם מאיים לדקור את אמיר, אלא התוודעה לדברים מפי אמיר שסיפר לה על כך, והיא דבקה בגרסתה לפיה שמעה את הנאשם מאיים על אמיר לדקור אותו ואף הוסיפה שהדברים נאמרו בצרחות, בזמן שדלת דירתה הייתה פתוחה והיא ישבה בסלון במרחק של כשני מטר בלבד ממקום האירוע.

הודעתה של ח במשטרה לא הוגשה כראייה על ידי ההגנה ומכאן, שגרסתה, לפיה שמעה את הנאשם מאיים על אמיר, בזמן אמת, לא נסתרה.

בחקירתו במשטרה הכחיש **הנאשם** שאיים על אמיר או בכלל, כשבכל הקשור להיכרותו את אמיר מסר גרסה מתכחשת ומבולבלת. בתחילה הכחיש שמכיר את אמיר, או שיש דייר בשם כזה בבניין בהמשך, מאשר שמכיר אדם בשם אמיר, שהינו חברה של ח ושעמו, לטענתו, רב כחודשיים קודם מסירת הודעתו.

גם לגבי הימצאותו של אדם נוסף במקום האירוע מוסר גרסה ומיד סותר אותה. תחילה טוען "**לא ראיתי אף אחד היום**" וכי "**לא היה אף אחד שם**" בזמן שרב עם ח ומיד בהמשך כשנשאל מי נכח בשעת הריב במקום השיב "**לא יודע מישהו עם קרחת שלא ראיתי בחיים שלי [...]** היה בחור אתה".

בעדותו הראשית בבית המשפט, שב והכחיש את האיומים וחזר על גרסתו הראשונה לפיה "**אין לנו שכן בשם אמיר**".

בחקירתו הנגדית שב ומסתבך בגרסאות לגבי היכרותו את אמיר וכשהתבקש להתייחס לכך שהן אמיר והן ח טוענים שאיים לדקור את אמיר השיב "**אני לא מומחה למה שהם אומרים, אבל אני לא חושב שאמרתי את הדברים**".

6. אישום חמישי:

עמוד 9

אישום זה, המתייחס לאירועים שהתרחשו, על פי הנטען בו, בתאריך 23.2.11 סמוך לשעה 19:30, הוא המוקדם בזמן לשני האירועים הנוספים הסובבים סביב הסכסוך בין הנאשם לח ושעליהם עמדתי לעיל.

בתשובתו לאישום זה, כפר הנאשם בכל המיוחס לו, למעט בעובדה כי בשלב מסוים לאחר חילופי דברים קשים בינו לבין ח, שכללו גם קללות, ניתק את זרם החשמל לביתה.

את תגובתו לחשדות שיוחסו לו בחקירתו במשטרה פתח באמירה "אני לא יכול לבעוט כל כך חזק...", כשרק בתשובה לשאלת החוקר הוסיף שלא בעט בח כלל אף לא חלש.

בהמשך מסר גרסה מבולבלת ומתפתלת בהתייחסו לחשד שהוטח בו, לפיו בעט בח וגרם לה לחבלה, כשטען בתחילה שח היא זו שבעטה בו, אך מיד חזר בו מכך וטען שלא בעטה אלא תקפה אותו וכשנשאל כיצד הותקף חזר בו גם מהטענה שהותקף וטען שח רק ניסתה לתקוף אותו, אך בתארו את האירוע לא הזכיר כל ניסיון לתקיפתו על ידה וסיפר רק שבעטה על דלת ביתו לאחר שסגר לה את החשמל והטיחה בו אמירות קשות ובהם איום שאביה יבוא "ויזיין" אותו.

גם בהתייחסו לחשד שאיים על ח באמצעות מספריים, הכחיש המיוחס לו ומסר גרסה מתגוננת, לפיה "המספריים היחידים שיש לי בבית הם שבורות שבקושי אפשר לתקוף איתם".

עם זאת לא הכחיש שאחז דבר מה בידיו, אך למרות שחלפו שעות ספורות בלבד מזמן האירוע ועד שנחקר, טען כי אינו זוכר מה החזיק בידו.

לבקשת החוקר שינסה להיזכר מה יש בביתו השיב "לא זוכר או עפרון או עט, אני בדרך כלל רושם בתוך הדירה הזאת, היא גם ככה כולה שבורה".

לאור טענתו לפיה ח דחפה את דלת דירתו בחוזקה בניסיון להיכנס והוא בתגובה הדף עם ידו את הדלת וסגר אותה בחוזקה, נשאל על ידי החוקר האם במהלך הדיפת הדלת על ידו פגע בח או בדלת והשיב "לא זוכר לא יודע, אני כולי על כדורים וסכרת ונימולות ברגלים ופחדתי נורא...".

בעדותו הראשית בבית המשפט כפר הנאשם במיוחס לו, שב על טענתו שאינו יכול לבעוט והוסיף כי זאת נוכח מצב רגלו, ולא העלה כל טענה נגד ח על שימוש באלימות כלשהי מצידה כלפיו.

בחקירתו הנגדית שב על טענתו שאינו יכול לבעוט, תמה על כך שנרשם שאמר שאינו יכול לבעוט "חזק", אך אישר שכל מה שכתוב בהודעתו נאמר על ידו.

כשהתבקש על ידי ב"כ המאשימה להסביר את השינוי בגרסאותיו לגבי מעשיה של ח, בתוך הודעתו, טען לראשונה, בסתירה לאישורו שכל מה שכתוב נאמר על ידו, שחתם על הודעתו כי "השוטר אמר לי שאם לא אחתום הוא יכתוב מזכר שאני לא מוכן לחתום" ואילו הוא רק רצה "שייגמר הסיוט בגלל הכאב".

אם הדברים שנרשמו בהודעתו נאמרו, כטענתו, על ידו, איזה משמעות ביקש לייחס לאמירותיו של השוטר?

את מעשיה של ח כלפיו תיאר באלה המילים "היא דחפה אותי ולא בעטה. היא תקפה אותי ועשתה לי כל מיני כאלה עם הידיים". עם זאת בהמשך ציין שאינו יודע לאיזה אירוע התובע מתייחס שכן כשהיא תקפה אותו הוא הגיש נגדה תלונה.

בהתייחסו לנטען נגדו לפיו איים עליה באמצעות המספרים אמר "אני לא זוכר מה החזקתי. בטח לא החזקתי סכינים. יש לי שולח עם ניירות [...] לא היו סכינים או שטויות כאלה. לא איימתי עם מספרים או עם כלום".

לאירוע זה לא היו עדי ראייה ואל מול גרסת הנאשם עומדת גרסתה של ח בלבד.

בעדותה תיארה כי לאחר שלוש-ארבע פעמים בהן יצאה מדירתה כדי להרים בארון החשמל את הפקק לדירתה, אותו הוריד הנאשם, התלהט הנאשם, יצא מדירתו וצעק לעברה "אני לא מפחד ממך" כשהוא אוחז במספרים בידו הימנית. לשאלתה האם יתקוף אישה השיב "לא אכפת לי" ובעט עם רגל ימין במפשעתה. עקב כך נכנסה במהירות לדירתה והתקשרה למשטרה, אשר הגיעה תוך 20 דקות למקום.

את טענת הנאשם לפיה היא זו שתקפה אותו שללה מכל וכל, כשהיא מפנה לממדי גופה לעומת ממדי גופו.

בחקירתה הנגדית עומתה עם תיאור מקום פגיעת הבעיטה כפי שעולה משני דוחות הפעולה של השוטרת סמ"ר זארדי איילת (להלן: "השוטרת איילת") ת/9 ו-ת/10.

בת/10 נרשם במקום המיועד לפרטי המקרה שהנאשם בעט לה בבטן ובת/9 רשמה השוטרת איילת שח סיפרה שהנאשם "נתן לה בעיטה לבטן לכיוון מתחת לבטן".

לגבי ת/10 מדובר ברישום שנרשם על ידי שוטר המוקד שקיבל את ההודעה והיפנה למקום את שוטרי הסיוור, בהם השוטרת איילת.

לגבי ת/9 הסבירה ח, בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם כי כשאמרה לשוטרת איילת שהנאשם בעט בה בבטן לכיוון מתחת לבטן, הרי ש"זאת המפשעה, הבטן התחתונה, אזור המפשעה", כשב"כ הנאשם המשיכה לעמת אותה עם הטרמינולוגיה השונה בה השתמשה, השיבה "לבטן יש הרבה אזורים [...] המצב היה שאני לבד בדירה אחרי שאדם זר גדול ומפחיד בעט בי, סליחה שהמיקום המדויק לא היה לי...".

לגבי טענתה שהנאשם איים עליה באמצעות מספרים, לא נשאלה ח אפילו שאלה אחת בחקירתה הנגדית.

7. סיכומי המאשימה לאישומים 1, 4 ו-5:

בסיכומיה ביקשה המאשימה לתת אמון מלא בגרסאותיה של ח, לגבי כל אחד מהאישומים עליהם העידה, בגרסאות השוטרים, שהעידו לגבי האירוע השני באישום הראשון, ובגרסתו של אמיר, שהעיד לגבי האירוע השני

באישום הרביעי וכפועל יוצא מכך להרשיעו באישומים 1, 4 ו- 5.

בהתייחס לגרסתה של המתלוננת ח, לגבי האירוע הראשון באישום הראשון, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע שח תיארה בפרטי פרטים את הרקע להיכרותה עם הנאשם ואת עימותיה עם הנאשם, מה שמלמד על אמינות גרסתה.

בהתייחסו לגרסת השוטרים, לגבי האירוע השני באישום הראשון, טען שהדברים שנאמרו על ידי הנאשם לשוטרים הועלו בכתב על ידי השוטר בדוח הפעולה שערך סמוך לאחר האירוע, אין כל היכרות בין השוטרים לנאשם וההגנה לא הצליחה לכרסם בתוכן הדברים שנרשמו ולפיקך, יש להעניק לדברים שרשם השוטר בדוח את מלוא המשקל.

בהתייחס לגרסתה של ח, לגבי האירוע הראשון באישום הרביעי, ביקש ב"כ המאשימה שלא להפחית מעוצמת מהימנותה חרף העובדה שלא סיפרה מיד לשוטר על זריקת בדלי הסיגריות לעברה ולקבל את גרסתה לפיה היה מדובר, מבחינתה בדבר שולי יחסית לשאר האירוע, שכלל את איומיו של הנאשם לדקור את אמיר.

בהתייחס לגרסתו של אמיר, לגבי האירוע השני באישום הרביעי, ביקש לקבוע שמדובר בעדות מהימנה, מפורטת ועקבית ללא סתירה בינה לבין העדות במשטרה וללא מניע לסלף העובדות.

בעדותה של ח, לפיה שמעה את הנאשם מאיים על אמיר ביקש לראות חיזוק לגרסתו של האחרון, כך גם בעובדה שהנאשם אישר שסגר לח את הפקק הראשי.

בהתייחס לאישום החמישי, ביקש לקבוע שח הייתה עדה מהימנה אשר השאירה חותמה על בית המשפט, כאשר תיארה את תחושותיה כתוצאה מהאירועים.

כמו כן, ביקש לקבוע שח מסרה הסברים מניחים את הדעת לכל הסתירות לכאורה אליהן הפנתה ב"כ הנאשם, במהלך חקירתה הנגדית של ח.

מנגד ביקש לקבוע שעדותו של הנאשם לא הייתה מהימנה, הייתה מניפולטיבית, מהוססת ומתפתלת, מסר תשובות ארוכות מנותקות מהשאלות שנשאל ותשובותיו והסבריו העידו על אופיו המתוחכם. כל זאת ביקש ללמוד גם מהסתירות שנמצאו בין דבריו במשטרה לגרסתו בבית המשפט, וכשעומת עם הסתירות השיב תשובות מתוחכמות ותמוהות, שהעידו על אופיו של העד שלא היסס לשקר "גם במחיר מתן תשובות מביכות לאזני השומע הסביר".

8. סיכומי ב"כ הנאשם לאישומים 1, 4 ו-5:

ב"כ הנאשם ביקשה בסיכומיה להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסאות עדי התביעה ולזכותו מכל העבירות שיוחסו לו, למעט מעבירת התקיפה סתם באישום הראשון, בו הודה הנאשם.

מעבירת האיומים על ח, באירוע הראשון באישום הראשון, ביקשה לזכותו משום שלטעמה "לא ניתן לייחס

לגרסתה מהימנות מספקת" לצורך הרשעה ונוכח העובדה שהמאשימה לא הצליחה להביא לעדות את שותפתה של ח לדירה, יעל אשכנזי, שהייתה אמורה מבחינת המאשימה לחזק את עדותה של ח בקשר לעבירת האיומים.

להתרשמות ב"כ הנאשם עדותה של ח "נגועה בהגזמות רבות, מסירת הנחות שלה כעובדות אשר מלוות ברגשות קשים ושליילים כנגד הנאשם", אשר מקורם בדעה שלילית של ח על הנאשם עם ובלי קשר לאירועים.

עוד הוסיפה כי ח לא מסרה תשובות חד משמעיות, אלא תשובות מתחמקות כשעומתה עם הסתירות בין גרסתה במשטרה לזו שמסרה בבית המשפט.

בהתייחסה ל**אירוע הראשון באישום הראשון**, ביקשה לדחות את טענתה של ח שאוימה על ידי הנאשם וביקשה להסתמך על סתירה לכאורה בין גרסתה של ח במשטרה לבין עדותה בבית המשפט בשאלה מי פתח בפניה את דלת דירתה לאחר שהותקפה על ידי הנאשם - דא עקא הודעתה של ח במשטרה לא הוגשה כראייה ומשכך, לא ניתן לקבוע מה נאמר על ידה בחקירתה במשטרה ובאילו נסיבות הדברים נאמרו ומכאן האם ניתן לקבוע שיש סתירה בין הגרסאות.

כך או כך גם מאופן הצגת הסתירה על ידי ב"כ הנאשם לא משתמע כי מדובר בסתירה מהותית בשאלה שהיא בלב המחלוקת ושיש בה כדי לכרסם במהימנותה של ח.

לגבי ה**אירוע השני באישום הראשון**, מניחה הנחה שאולי השוטר לא זכר את הניסוח המדויק של הדברים שנאמרו על ידי הנאשם, אלא רק את המסר הכללי המבוסס על התנהגותו של הנאשם שעמד במרפסת ביתו עם בלון גז בידו ודיבר על פיצוץ, במיוחד לאחר שהתברר שבלון הגז היה ריק.

פרק זה מסכמת ב"כ הנאשם באמירה כי "נראה כי מעשיו של הנאשם היו מעשים של ייאוש מהמצב והתלונות הבלתי פוסקות מצד ס (ח - ה.נ.) ולא ממקום של איום"

בהתייחסה ל**אירוע הראשון באישום הרביעי** שוב מבקשת ב"כ הנאשם להסתמך על הודעתה של ח במשטרה, אף שזו, כאמור, לא הוגשה כראייה.

יחד עם זאת ביקשה לתת משקל לעובדה שח לא סיפרה לאמיר, שהגיע למקום האירוע לבקשתה, על תקיפתה על ידי הנאשם בזריקת בדלי סיגריות עליה ולא התלוננה על כך בפני השוטר שפגשה לראשונה, במקום האירוע, אלא רק מאוחר יותר בתחנת המשטרה, ללא הסבר מניח את הדעת ולקבוע כי יש בכך כדי לכרסם במהימנותה.

לאור הספק הסביר שמתעורר, ביקשה לזכות את הנאשם מעבירת התקיפה.

בהתייחסה **לאירוע השני באישום הרביעי**, לא מצאה פסול בגרסתו של אמיר אך ביקשה לקבוע, כי מתוכן האיום ומתגובתו של הנאשם לדבריו של אמיר לפיה הוא אינו מתכוון לגעת בו ולא יקרה כלום, אפשר ללמוד כי הדברים נאמרו כתגובה לפחד ומצוקה שחש הנאשם מנוכחותו והגעתו למקום של אמיר.

מכאן ביקשה להסיק כי "מנסיבות האירוע שעוטפות את אמרתו של הנאשם לא קמה לה עבירת איומים במקרה זה" ולזכות את הנאשם.

כאן המקום להזכיר כי תזה זו אינה עולה מגרסת הנאשם, שלא טען בשום שלב של חקירתו, במשטרה או בבית המשפט, שפחד או חשש מנוכחותו או הגעתו של אמיר והטענה אף לא הועלתה בתגובת הנאשם לאישום זה.

בהתייחסה **לאישום החמישי**, הפנתה לעובדה כי בתלונתה בפני השוטרת שהגיעה למקום האירוע סיפרה ח רק על בעיטה בבטן ולא סיפרה על האיומים באמצעות מספריים וכן, כי שינתה את מיקום הפגיעה מבעיטה בבטן לבעיטה במפשעה.

רק בתלונה שהגישה במשטרה, ביום האירוע, הזכירה לראשונה את האיום עם המספריים וכבר באותו יום נחקר הנאשם בגין שתי העבירות.

עוד טענה כי עולה מעדותה של ח שהתקשרה מיד לאחר האירוע עם הנאשם לאמה וסיפרה לה על מה שקרה, אך המשטרה לא פנתה לאמה כדי לאמת גרסתה "ובכך התרשלה".

לסיכום טענה כי טענתה של ח לפיה חששה מפני הנאשם ואף פחדה לעמוד לעימות מולו במשטרה, אינה עומדת במבחן המציאות וחסרת היגיון, בהתחשב בכך שלא חששה להתעמת עמו בנושא ועד הבית ואף להמשיך להתגורר בסמוך אליו במשך תקופה של כ-3 שנים, על אף תחושות הסטרס והתקפי החרדה מפניו.

לאור זאת ביקשה לקבוע כי "מגמת שינוי הגרסה וההחמרה בגרסאותיה של ס, הינן אלמנט חוזר באירועים ובכך מחלישה בצורה ניכרת את המהימנות שניתן לייחס לגרסאותיה" ומכאן שראוי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו גם באישום זה.

באשר לעדות הנאשם, התייחסה אליהם באת כוחו, בסיכומיה, בצמצום ומיעטה בניתוחם ובמשקלם, בשאלת מהימנות גרסאותיו, לצורך הכרעה כשלטעמה "ברור שמולנו ניצב נאשם בעל סגנון ייחודי וצבעוני שעושה כל מה שניתן כדי לקדם אינטרסים של דיירי רחוב פלורנטין על חשבון זמנו. יתכן כי דרכיו וסגנונו יוצרים אנטגוניזם בקרב אנשים מסוימים אשר רואים בפועלו כהצקה והטרדה ומחליטים לשים לפועלו סוף".

9. ניתוח הראיות והטענות לאישומים 1, 4 ו-5:

לאחר שפרשתי את הראיות הנוגעות לאישומים הראשון, הרביעי והחמישי, על האירועים השונים המוזכרים בהם,

ואת טיעוני באי כוח הצדדים בסיכומיהם, הגיעה שעת הכרעה.

אני קובעת כי האירועים מושא אישומים אלה לא באו על רקע רצונו של הנאשם לקדם אינטרסים של דיירי רחוב פלורנטין, אלא על רקע סכסוך כספי עם ח הנוגע לסירובה לשלם את תשלומי ועד הבית, שהנאשם, שימש בו, במועדים הרלוונטיים, כוועד בית, בין אם וועד נבחר ע"י דיירי הבניין ובין אם ועד שמונה על ידי הנאשם.

עדוטה של ח ככלל הייתה מהימנה עליי, לא מצאתי רצון להפריז או להגזים במהות המעשים ובחומרם כשבעדותה, סיפקה הסברים סבירים והגיוניים לשיהוי בהגשת תלונות מלאות ומפורטות בהזדמנות הראשונה, בפני שוטרי הסיוור שהגיעו לבניין, לאחר שהוזעקו על ידה למקום.

אם סבור היה הנאשם שהייתה מוטלת על ח החובה לשלם את דמי הוועד השוטפים, ישנן דרכים חוקיות לטפל בסרבני תשלום וודאי לא באלימות פיזית או באמצעות איומים.

מאידך, כפי שפירטתי לעיל, עדות הנאשם הייתה מבולבלת, לא עקבית, מתגוננת, מתרצת ומתנצלת, כשבמהלך הודעתו במשטרה ועדותו בבית המשפט "ברח" מלהתעמת עם שאלות שנגעו בלב המחלוקת ושלחן התקשה למצוא תשובות.

להלן המסקנות הנסמכות על הראיות שהוגשו, לכל אישום ואישום:

האישום הראשון:

אירוע ראשון - הנאשם למעשה הודה בתקיפתה של ח, או בניסיון לתקיפתה - תלוי בשלב בו מסר את גרסתו - כשטען שהתיז מי בושם לעברה.

על אף שמסר גם בעניין זה מספר גרסאות שונות על דרך התזת מי הבושם, אקבל את גרסתו באשר לסוג החומר ששפך על המתלוננת, בהעדר גרסה נוגדת לגבי סוג החומר ששפך עליה, אך זאת בהתאם לגרסתה העקבית על אופן שפיכת החומר עליה ולא על פי מי מגרסאותיו, המפחיתות וממזערות מחומרת מעשיו.

ח גם סיפרה שהנאשם איים עליה במהלך האירוע והנאשם אף שהכחיש האיומים לא הצליח לספק הסבר מדוע תעליל עליו ח ותספר שגם אוימה על ידו, וכבר בחקירתו במשטרה אמר ש"אין לו מושג".

הנאשם גם אישר שבאותו יום לא הצליח לשלוט על עצביו נוכח התגרויותיה של ח, על אף שבדרך כלל הוא "יודע איך לשמור על העצבים" ולפיכך גם התיז לעברה את מי הקולון וקילל אותה, אך לא איים כי אין זה ממנהגו לומר דברים כאלה.

לאור האמון שנתתי בגרסתה של ח, כפי שפורט לעיל, הגעתי למסקנה כי מעת שאיבד הנאשם את השליטה על עצביו גם איים עליה, כפי שבהמשך באירוע השני איים על השוטרים שהגיעו בעקבות פנייתה לעזרת המשטרה.

האירוע השני:

לא נתתי שמץ אמון בגרסאותיו הסותרות, המתפתלות והמתפתחות של הנאשם, לאחר שהודה בהזדמנות הראשונה בפני קצין הסיור שמעשיו התכוון "להפחיד".

מנגד האמנתי בכל לב לגרסאותיהם של שוטרי הסיור ובראשם לשוטר בן חיים, אשר רשם את דברי האיום של הנאשם, כציטוט, בדוח הפעולה שערך זמן קצר לאחר האירוע, כשאינ מחלוקת כי בדירתו של הנאשם נמצא בלון גז ואין כל רלוונטיות לשאלת האיום לעשות בו שימוש ולפוצץ באמצעותו את עצמו ואת השוטר, לעובדה שהיה ריק בשעת האיום.

אישום רביעי:

האירוע הראשון:

כפי שציינתי בפתח מסקנותיי, עדותה של ח הייתה ככלל מהימנה עליו בעוד שגרסתו של הנאשם נשמעה מופרכת מיסודה.

גם לא הייתי מוצאת פגם היורד לשורשו של עניין בעובדה שח סיפרה לראשונה על השלכת בדלי הסיגריות לעברה רק בעת מסירת התלונה בתחנת המשטרה, כשגם הסברה לפיו לא מעשה זה הוא שפגע בתחושת ביטחונה אלא עצם הורדת נתיך החשמל לביתה פעם אחר פעם, לא נשמע מופרך.

עם זאת העובדה שגרסתה לא הועלתה מיד בהזדמנות הראשונה בפני שוטר הסיור שהגיע לזירה, מנעה מהמשטרה, כפי שציינתי לעיל, את האפשרות לעבות את גרסתה ואת מהימנותה.

מנגד, חקירתו של הנאשם בנקודה זו הייתה דלה וחסרה ולא ניתן לשלול מניה וביה את הכחשתו ואת טענתו, אף שהועלתה בשלב מאוחר ולמעשה לראשונה בעדותו בבית המשפט, כי נכון לאותה תקופה לא עישן.

בנסיבות אלה מנקר הספק הסביר שיש בו כדי להביא לזיכויו של הנאשם מעבירת התקיפה המיוחסת לו בגין מעשה זה.

האירוע השני:

אל מול עדותו הבהירה והחד משמעית של אמיר, אף בהתחשב בכך שלא סיפר בהזדמנות הראשונה לשוטר הסיור שאיים על ידי הנאשם ואת תוכן האיום, עומדת גרסתו החמקמקה והמבולבלת של הנאשם, שהחל בהכחשת היכרות עם אמיר או אף שיש בבניין דייר הנושא את שמו, עובר דרך הודאתו בהיכרות עם אמיר ואף את ידיעתו כי הוא חברה של ח המשך בהכחשתו את הימצאותו של אדם נוסף במקום האירוע ועד לאישורו את הימצאותו של אדם מסוים עם ח, ואף מוסר תיאור דמות של אותו אדם, וחוזר חלילה.

התפתלויותיו של הנאשם בגרסתו המתפתחת יכולה ללמד על מי שנמצא בלחץ ובמצוקה מהסתרת האמת.

בסופו של יום אף אינו מכחיש נחרצות שאמר לאמיר את המיוחס לו כשטען רק שאינו חושב שאמר את הדברים.

אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי האמירה המיוחסת לנאשם "אני אתקע לך סכין בראש" ממלאה אחר יסודות עבירת האיומים.

אישום חמישי:

אישום זה מייחס לנאשם ביצוע עבירות אלימות פיזית ומילולית, מחודש פברואר 2011.

גרסתה של ח לגבי עבירת התקיפה ועבירת האיומים הייתה עקבית, אף כי בדוח הפעולה של שוטרת הסיור שהגיעה למקום האירוע לא נרשם כי התלוננה בפניה על האיומים וההנחה היא שאכן העלתה תלונה זו לראשונה בעת מסירת גרסתה בתחנת המשטרה במסגרת מסירת הודעתה המפורטת לאירוע.

לא מצאתי כי יש סתירה בין תיאור מקום הפגיעה כתוצאה מהבעיטה בין גרסתה לשוטרת הסיור לבין גרסתה בבית המשפט והסברה לפיה כשהשתמשה בתיאור של בטן תחתונה התכוונה למפשעה, אולם עקב מצבה הנפשי הנסער כתוצאה ממעשיו של הנאשם, לא השתמשה בתיאורה במילה המדויקת, נשמע סביר והולם את הנסיבות.

מנגד טענתו של הנאשם כי עקב מצבו הרפואי לא יכול היה לבעוט בה לא נתמך במסמכים הרפואיים שהגיש.

אין ספק שהנאשם סובל ממחלת הסוכרת. נמצא גם על פי המסמכים הרפואיים, שהוגשו על ידי ההגנה, שכשנה קודם לאירוע התגלה פצע כיבי ברגלו וכי בבדיקות שעבר במהלך אשפוזיו בין השנים 2013-2014 נמצאו פצעים בכף רגלו, אך אין מסמך רפואי מהתקופה הרלוונטית או סמוך אליה לגבי מצבו הבריאותי, או כל חוות דעת רפואית על משמעות הפצעים המתוארים על תפקודו הכללי בכלל ותפקוד רגליו בפרט.

מאידך, בניסיון להציג עצמו כדמות המותקפת באירוע, מסר שוב גרסה מבולבלת ומפותלת לגבי מעשיה של ח כלפיו, כשגרסתו החלה בטענה שהיא זו שבעטה בו, גרסה ממנה חזר מיד כשטען שהותקף על ידה אך לא בבעיטה ובהמשך חזר בו גם מהטענה שהותקף על ידה וטען שהיא רק ניסתה לתקוף אותו, אך בתארו את האירוע במלל חופשי לא הזכיר כל ניסיון תקיפה, אלא שאוים על ידה.

גם גרסתה לגבי האיומים שהשמיע כשהוא אווז מספריים בידו הייתה קוהרנטית ומובנית בקונטקסט האירוע כולו על רקע הסכסוך ביניהם.

גם בעניין זה מסר הנאשם גרסאות משתנות ומסבירות, אף לא הכחיש שאחז דבר מה בידו אולם טען שאינו זוכר מה, למרות שחלפו שעות ספורות בלבד מזמן האירוע ועד חקירתו וניסה להסביר את "השכחה" במחלותיו והכדורים שנטל בגין.

ראוי כאן גם לשוב ולהזכיר כי גרסתה של ח לגבי האיום במספריים לא עורערה, משלא נשאלה ולו שאלה אחת בחקירה נגדית לגבי טענתה שאוימה, כאמור.

כל אלה הובילו אותי למסקנה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו באישום זה.

על פי עובדות אישום זה איים הנאשם על שכנו עזרא, בשתי הזדמנויות במהלכו של יום אחד.

אף שעל פי גרסתו של עזרא, היו עדים לאירוע הראשון, לא הובאו לעדות עדים נוספים לתמיכה בגרסתו ולמעשה בעניינינו גרסה מול גרסה, כשאל מול גרסתו של עזרא עומדת גרסת הנאשם.

בעדותו הראשית תיאר עזרא את הנסיבות בהן, לטענתו, איים עליו הנאשם.

לדבריו, הרקע להתפרצות האלימות המילולית נגדו היה סירובו למלא אחר מבוקשו של הנאשם לכתוב לו מכתב המלצה ובתוכו לכלול גם עדות שקר, המתייחסת לשוטר שהגיע לטפל באירוע בשכונה ולציין שראה שהשוטר לא טיפל באירוע - עובדה שלא הייתה נכונה.

על פי עדותו בעת ששהה, יחד עם שני אנשים ששמם אינו ידוע לו, בבית העסק של אחותו - המכבסה השכונתית - נכנס הנאשם ותקף אותו מילולית בקללות צעקות ואיומים, כשבין היתר אמר לו **"יא בן זונה, אני אזיין אותך, יא הומו, אני אדאג לסגור לך את העסק אם לא תרשום לי את המכתב. אני אדאג להגיד שהעסק שלך עושה בעיה בשכונה ואסגור לך את העסק אם לא תרשום לי את המכתב"**.

מאוחר יותר התברר לו כי אחד האנשים שהיו עמו הוא שוטר שאף יעץ לו להגיש תלונה במשטרה, אך לא מסר לו את פרטיו.

לדבריו, חרף האיומים עמד על סירובו לכתוב את המכתב, הורה לנאשם לצאת מהמכבסה ואמר לו שבדעתו להגיש נגדו תלונה במשטרה.

בהמשך הלך לביתו והנאשם נכנס לחצר הפרטית של ביתו, קילל אותו ואיים עליו, וכשכל השכנים שומעים אמר, בין היתר **"... אני אדאג שלא תצא מהבית יא בן זונה, אני אדאג שלא תוכל לצאת החוצה מהבית [...]** אתה לא תישאר פה בשכונה".

עיקר חקירתו הנגדית התמקדה בשאלה מדוע לא לקח את פרטי העדים לאירוע ולא מסר אותם למשטרה. על כך השיב **"השוטר אמר שהוא מעדיף לא להיות מעורב בדברים כאלה והשכן השני סתם הקשיב. אני לא התעקשתי שיתן לי את הפרטים כי זה לא עניין אותי [...]** אני לא חוקר, אני סך הכול אדם שגר בבניין ורוצה שקט".

בהתייחסו להכחשת הנאשם את האיומים והעלאת הטענה כי התלונה באה על רקע המצוקה שחש עקב סיועו של הנאשם למסתננים הסודנים, השיב **"אני האדם האחרון שמפריע לי שאיזה סודני כזה או אחר יגור במדינה. אני כבר 4 שנים בשכונה ולפני כן לא דיברתי אתו כלל. כפי שאני מכיר את הנאשם הוא יוצא מהבית בבוקר כדי לעשות רע לאנשים..."**

בחקירתו במשטרה אישר **הנאשם** שביקש מעזרא לכתוב עבורו מכתב בו יצוין ששוטר, שהגיע, בעקבות פנייתו למשטרה שתגיע לטפל באירוע, בו אינו קשור, ואשר התרחש במכבסה, לא טיפל במקרה והלך.

עם זאת הכחיש שאיים על עזרא או קילל אותו וטען "אני לא אמרתי שאני יזיין אותו. לא נתתי לו הצעה מינית. אם הייתי מציע לו הוא היה נהנה. אנחנו כל הזמן היינו חברים טובים".

ליתר האמירות, שיוחסו לו באזהרה בהן השתמש כדי לאיים על עזרא לא התייחס בהודעתו.

בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי סייע לעזרא, לבקשתו של האחרון, לטפל בהפרעה של "אנוש" שניהלה משרד בקומה מעל דירתו של עזרא.

בהתייחסו להתנהלותו של עזרא במכבסה, טען כי בנו צילם מעשי מרמה במכבסה והסרטון הועלה בעיתון של השכונה כשבנוסף התקשר כל בוקר למשטרה והתלונן על נרקומנים מהשכונה ששהו במכבסה.

לטענתו, בעקבות כך התלונן עזרא נגדו.

בחקירתו הנגדית חזר על כפירתו וטען כי אמנם "אני מדבר בקול ויש לי פה, אבל לא אמרתי את הדברים שיוחסו לי. אולי אמרתי לו שהוא לא בסדר דברים מאד קורקטיים".

11. סיכומי ב"כ המאשימה לאישום השני:

בסיכומיו ביקש ב"כ המאשימה לקבוע כי על אף שעזרא לא חזר בעדותו על המלל המדויק בו השתמש לתיאור האירוע בחקירתו במשטרה עדיין נכון לקבוע כי רוח הדברים והדמיון בין הדברים מצביע על מהימנות העדות, שאותה האמת ניכרו בה.

12. סיכומי ב"כ המאשימה לאישום השני:

ב"כ הנאשם בטיעוניה ביקשה לדחות את גרסתו של עזרא מאחר שהיא אינה מגובה בראיות חיצוניות שניתן היה להשיגן בקלות.

לשיטתה, העובדה כי לא העביר את פרטי העדים למשטרה מכרסמת במהימנותו. כמו כן, לטענתה, העובדה שלא נלקחו הצילומים ממצלמות האבטחה במכבסה הינה מחדל חקירה שיש בו כדי להוביל לזיכוי הנאשם ולו מחמת הספק.

עוד הוסיפה כי בהינתן שמדובר בגרסה מול גרסה, נכון היה לערוך עימות בין הנאשם לעזרא ובאי עריכתו התרשלה המשטרה בעבודתה.

ב"כ הנאשם ערה לכך שבית המשפט יכול להרשיע גם על סמך עדות יחידה, אך לטענתה מקום בו ניתן היה לעבות את הראיות בראיות אובייקטיביות היכולות לתמוך או להפריך גרסה אחת מול השנייה היה עליה לעשות כן.

לטעמה, מחדלי החקירה, יחד עם סתירות בגרסתו של עזרא, עליהן הצביעה, אף הם מובילים למסקנה שראוי לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

13. ניתוח הראיות והטענות לאישום השני:

שלא כמו ב"כ הנאשם לא מצאתי סתירות מהותיות בגרסתו של עזרא, שבכוח לפגום במהימנות גרסתו.

אני ערה לכך כי מדובר בעדות יחידה וכי גם על פי גרסתו של עזרא, לפחות בשלב הראשון בו אולם היו עדים למעשיו של הנאשם.

עם זאת הסבריו, לאי מסירת פרטי העדים למשטרה הינם סבירים, מבוססים בעיקרם על אי רצונו של עד הראייה לאירוע, שבדיעבד, יום לאחר האירוע, נודע לו שמשרת כשוטר במשטר ישראל, להעיד, ומתיישבים עם עדותו הכללית של עזרא לפיה, פנה לבקש את הסכמתו למסור את פרטיו כעד והאחרון ביקש ממנו להימנע מכך.

לא מצאתי גם סתירה בין העובדה שבתחילת עדותו סיפר שעד הראייה הינו שוטר, כשבהמשך טען שבזמן האירוע חשב שמדובר באזרח.

עזרא מסר הסבר בהיר והגיוני לסתירה, לכאורה, כשסיפר שרק למחרת האירוע פגש שוב בעד הראייה ותוך כדי השיחה עמו סיפר לו האחרון שהינו שוטר ולכן, בהמשך התייחס אליו כבר בתפקידו כשוטר.

טענת ב"כ הנאשם לפיה בעזרת סרטוני האבטחה ניתן היה לקבל תמונה מלאה של האירוע, אף היא אינה מבוססת ראייתית.

גם העדרן של התמונות ממצלמות האבטחה, אינן מכרסמות בגרסתו של עזרא שכן לא נטען על ידו שהותקף פיזית אלא רק שאיום מילולית על ידי הנאשם, הן במכבסה והן בחצר ביתו ולא הוכח על ידי ההגנה כי מדובר במצלמות אבטחה הכוללות גם שמע ועזרא אף לא התבקש להתייחס לכך בחקירתו הנגדית.

טענתו של הנאשם בעדותו, לפיה עזרא התלונן נגדו, בין היתר, מהטעם שהוא הגיש כל בוקר תלונה במשטרה נגדו על שהייתם של נרקומנים במכבסה, הינה גרסה כבושה אותה העלה לראשונה בעדותו בבית המשפט, כך שאפילו באת כוחו של הנאשם לא חקרה את עזרא על מניע זה להגשת התלונה נגד הנאשם על איומים.

בעוד שגרסתו של עזרא הייתה קולחת, קוהרנטית פשוטה ולא מתחכמת, גרסתו של הנאשם הייתה מתלהמת ומתחכמת ותשובתו "לא נתתי לו הצעה מינית. אם הייתי מציע לו הוא היה נהנה", מלמדת על כוונותיו וזלזולו בעזרא ומחזקת את אמינותו של עזרא על האופן בו נדרש למלא אחר דרישתו של הנאשם ועל תוצאות סירובו.

14. אישום שלישי:

המתלוננת **טליה** נכנסה להתגורר בשכירות בבניין, עובר למועד האירוע הנטען בעובדות כתב האישום.

לטענתה הרקע לאירוע היה דרישות חוזרות ונשנות של הנאשם ממנה לשלם עבור עלות התקנת דלת הכניסה לבניין ותיבות הדואר, בטענה שבעל הדירה לא שילם עבור ההתקנה.

נוכח סירובה לשלם, בעקבות שיחה שקיימה, לטענתה, עם בעל הדירה, דרש ממנה הנאשם ביום האירוע, בעת שנפגשו בחדר המדרגות, למסור לו את מפתחות תיבת הדואר ואיים עליה, שאם לא תעשה כן "אזרוק לבנה על ראשך, יא בת זונה, מטומטמת".

מאחר שחששה מאד לחייה נסה מהמקום בבהלה, סגרה אחריה את דלת דירתה והזעיקה את המשטרה.

עוד המשיכה וטענה שגם לאחר האירוע המשיך הנאשם להשחית את תיבת הדואר שלה, לחסום אותה ולכתוב עליה בטיפקס.

בחקירתה הנגדית נחקרה ארוכות על מוסר התשלומים שלה ושל בעל הדירה לוועד הבית בכלל ועל התקנת הדלת ותיבות הדואר בפרט.

ככל שהחקירה העמיקה בעניין תחושותיה בעקבות האירוע, חזרה על דבריה לפיהם ביום הגשת התלונה הייתה במצוקה ולאורך מספר רב של חודשים אף חששה לביטחונה, כשלקראת סוף עדותה אף החלה לבכות והדגישה "**בוודאי שאני חוששת, בוודאי שהוא איים עליי אני לא בטוחה בבית שלי...**".

לבקשת ב"כ הנאשם אף הסבירה שעל אף החוויה הטראומטית שעברה היא המשיכה לגור בדירה בשל ההוצאה הכספית שהייתה כרוכה במעבר דירה והבהירה שפעלה על פי החוק למניעת הישנות האירוע, כשפנתה למשטרה.

בחקירתו במשטרה לא הכחיש הנאשם באופן מפורש שאיים על טליה, רק טען "**איך זה בגיל 50 אני יתחיל לאיים!!!**" וניסה להצדיק את דרישתו מטליה להחזיר לו את מפתחות תיבת הדואר והדבקת מדבקה עם שמו על תיבת הדואר שלה בכך שלא שילמה עבור התקנתה.

לדבריו אף הדביק מכתב על דלת דירתה ובו "בקשה" שתחזיר לו את המפתחות של תיבת הדואר.

המכתב הוגש על ידו למשטרה במסגרת חקירתו והוגש גם כראייה במשפט.

מהמכתב עולה, בניגוד ובסתירה להכחשתו באמרתו כי איים עליה, כי אכן איים עליה כטענתה ואף התנצל בפניה על כך. וכך רשם, בין היתר, במכתב "**כנכה 100 אחוז ובעיות שמיעה שעליה ידעת הצגת עצמך כמפחדת מאיומי ולכך סליחה**".

בעדותו הראשית לא התייחס ישירות לטענה שאיים על טליה לזרוק לבנה על ראשה. סיפר על מהות הסכסוך, סירובו לתת לה את מפתחות תיבת הדואר, והוסיף כי טליה ביקשה להוציא נגדו צו הרחקה על זה שאיים עליה אך "**השופט לא נתן לה. אמרו לי לא להתקרב אליה, אבל אפשרו לי להיכנס לבניין**".

בחקירתו הנגדית עומת עם תוכן המכתב שכתב לטליה ועל בקשת הסליחה ממנה על טענתה שחשה מפוחדת כתוצאה מאיומיו עליה.

באת כוח הנאשם התנגדה לאופן הצגת השאלה ולצערי בהתנגדותה זיהמה את תשובתו.

בעקבות דברי באת כוחו בהתנגדותה השיב הנאשם **"אני מדבר בקול רם. ביקשתי סליחה על זה"**.

כשהתבקש להסביר מדוע לא הכחיש את האיומים באופן מפורש אלא רק במשתמע השיב "זאת התשובה שיצאה לי אחרי 4 שעות שהייתי אזוק".

15. סיכומי ב"כ המאשימה לאישום השלישי:

בסיכומיו ביקש ב"כ המאשימה לקבוע כי עדותה של טליה הייתה מהימנה, עקבית מפורטת וסדורה ולא נמצאו בה סתירות ועל כן יש להעניק לה את מלוא המשקל הראייתי, במיוחד כשלכל אלה מתווסף מניע להתנהלותו האלימה של הנאשם - סירובה של טליה, כאמור, לשלם עבר התקנת הדלת ותיבות הדואר ואף להחזיר את מפתחות תיבת הדואר שקיבלה.

טליה תיארה בעדותה את תחושות הפחד מאיומיו של הנאשם כלפיה ואף בכתה במהלך עדותה מעל דוכן העדים.

16. סיכומי ב"כ הנאשם לאישום השלישי:

מנגד טענה ב"כ הנאשם כי לא ניתן לייחס מהימנות מספקת לעדה וכי תגובותיה ותשובותיה לשאלות שנשאלה בחקירה הנגדית מעלים ספק סביר בנוגע לעדותה, כשבין היתר מצביעה על חוסר ההיגיון, לטעמה, בכך שטליה ממשיכה להתגורר בסמיכות למקום מגורי הנאשם חרף פחדה מפניו, על פי גרסתה.

לטענתה, טליה מייחסת לנאשם בעדותה מעשים ותכונות שאין להם כל בסיס, כמו למשל עדותה כי הוא משחית את תיבת הדואר שלה, חרף הודאתה שלא ראתה אותו מעולם עושה כן או טענתה נגדו כי הוא נרקומן וסובל מבעיות נפשיות, ללא כל בסיס ראייתי לכך, ובכך מציירת אותו כדמות שלילית ובעייתית, אף שהדברים אינם נכונים.

17. ניתוח הראיות והטענות לאישום השלישי:

טליה העידה בהתרגשות וסיפרה על חששותיה היומיומיים מהנאשם, חוסר הביטחון בו היא חיה והפחד מהנאשם. מצאתי את עדותה מהימנה ואובייקטיבית לאחר שהעידה בכנות שלא שילמה על השיפוצים שנעשו על ידי הנאשם.

מנגד, הנאשם שב וסתר עצמו בעדותו ובחקירתו, ואני רואה בהתנצלותו במכתב שהשאיר על דלת דירתה של טליה לפחות ראשית הודיה.

גם במקרה זה, כמו גם במקרים אחרים, טען כי הוא אינו מאיים אלא מדבר בקול רם. לא מצאתי ממש בטענה זו, כמו גם באישומים הקודמים, שכן העדים העידו על איומים ספציפיים שהופנו כלפיהם וב"כ הנאשם לא שאלה אותם האם ייתכן שחששם נבע אך ורק מקולו הרם של הנאשם.

כך גם לא האמנתי להסברו של הנאשם שבמכתבו התנצל על דיבורו בקול רם, כשהכתוב מייחס את ההתנצלות לעובדה שחשה מפוחדת מאיומיו.

את טענתה של ב"כ הנאשם, לפיה אם טליה חשה פחד מפני הנאשם היה עליה לעזוב את דירתה, אני דוחה מכל וכל ומוטב היה שב"כ הנאשם לא הייתה מעלה אותה כלל.

חוק יסוד כבוד האדם וחירותו קובע כי כל אדם זכאי להגנה על חייו, על גופו ועל כבודו. לא יעלה על הדעת שאדם יטיל אימה ופחד על סביבתו וקורבנותיו יהיו אשמים בכך שבחרו להמשיך ולהתגורר בשכנות אליו, בעיקר כאשר מדובר באנשים בעלי אמצעים דלים - קביעת דרישה זו כנורמה התנהגותית מעבירה מסר שלילי לפיו החוטא יוצא נשכר.

18. **לסיכום** - אני ערה לכך שבחלק מהאישומים מדובר בעדות יחידה וכי בחלק מהמקרים חקירת המשטרה אינה חפה ממחדלים.

לאחר שהזהרתי עצמי בכל אלה, נוכח האמון הרב שרכשתי לעדויותיהם של העדים עליהם עמדתי לעיל, רצף אירועי האלימות הפיזית והמילולית כנגד אנשים שונים שלא הוכח כל קשר ביניהם, ובהתחשב בחוסר האמון שעורר בי הנאשם, הגעתי למסקנה כי למעט בעבירת התקיפה סתם בה הואשם הנאשם באירוע הראשון באישום הרביעי, עמדה המאשימה בנטל הוכחת יסודות העבירות בכל האישומים האחרים שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

לאור כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מחמת הספק, באירוע הראשון באישום הרביעי, מהעבירה של תקיפה סתם ומרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

- א. חמש עבירות של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין;
- ב. שתי עבירות של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשע"ז, 25 ינואר 2017, במעמד הצדדים